

Budai úrilány

Olyan fehér, hogy indiánt eszik,
nem tudom, miért,
de ezt is máshogy,
indiánernek mondja.
Ez olyan úrilány dolog lehet,
látszik a rizspor rajta.
Loknija, kölnije, szipkája van
a szavaknak, ha ő mondja.

Meg csuklyája,
teszem ma már hozzá,
hogy én is tegyek valamit,
ha nem is az ablakba,
csak a versre.

Nem oda Buda, ezt is mondja,
mert megteheti. Budai a Dédi.
A szavak neki csak pestiek:
inasok, pikolók, jobbágyok,
londinerek, komornyikok.
Szolgák.

A Cinóber (régí ének)

Ha minden szürkébe veszve,
ha csak cafatokat látsz
a ködben, ha lelopták a színeket,
a város gombjait: hívd őt,
a Cinóbert, piktorok álmát.

A szürküres jég szinte éíg ér,
s te szügyig gázolsz a ködben,
hogy kitalálj.
Róla álmodsz a leőszült városban:
teli puttonnyal jön, ha úgy akarod.
Elhozza, ha nem is hús üvegtálon:
a színek dobogós, sokkamrás szívét,
s a félelem levágott, kesztyűs kezét.
De nem biztos, hogy elhiszik.

Fején a jel. A kislámpa.
A túlzásba vitt hajszín
világít: a vér lámpája.
Egy szerelmes színnel
felkapcsolt ember.

Mászkál és rejti magát,
de az aluljáróban is érzik
a madarak. Fehér bőrű,
minden tetőről látja a Nap.
Mint reggeli tető,
fehér volt a haja hajdanán,
de közel volt a Nap,
és leszállt rá, azóta
félük a mocskos hajúak.

„Véres hajú, átlépett sok határt,
töröljétek le, töröljétek el a haját”:
súgják a népek, óvnak tőle mind
a sötétek.

„Ki más vinne el, mint ő.
A tejtömb. A meszelt
torony, a fehér ember.
Aki elvisz. Mint a busz.
Különbözik. Piros busz.
Vigyen el. Vigyen el.”

A hízó szürkületben
így ijesztik a kölyköket,
akik szeretnek kicsit
félni, színeknek, éjnek
mélyére nézni.

„A telet szereti, az albínót.
Fellép rá: az ő dobogója,
azt hiszi. Hát együtt temessük
el vele, ha már van pofája
dobogóra lépni,
s csak úgy vinni, vinni a színt
a túlzásba.
Öntsük le mésszel
ott, a hóban, mert tőrhetetlen
a színe, ha van is rajta szürke,
nem a mi árnyalatunk.
Leöntjük lazán,
s elolvad majd,
elolvad a hó is,
és nem lesz alatta semmi
megbocsátható, csak a teliszürke.”